

HJALTE MILDE

En medlemsbåt i NMSK

Navn på båt:	HJALTE MILDE
Reg.nummer, båttype/klasse: ?	
Bruksområde:	Fiske og fritid
Bygget (konstruktør, år og sted):	Rogaland ca 1960
Byggematerialer:	Tre
Motor (type, hk, etc):	Scania 180 Hk
Dyptgåede, bredde, lengde, tonnasje: 38 fot	
Eiere og hjemmehavn:	Ole Paus
Båtenes historie: (Det som finnes - artikler, omtale, etc.)	

FOTO ...finner intet.

NORSK MOTORSKØYTEKLUBB

Boks 7175, Homansbyen 0307 Oslo 3

SØKNADSKJEMA FOR MEDLEMSKAP (Registreringskort)

BÅTENS NAVN : *HJALTE MILDE* REG.NR. :
TYPE : *ROGALANDSKØYTE* LENGDE/BREDDE/DYBDE : *38'*
MOTORTYPE/HK : *SCANIA 180HK* TONNASJE :
TYPE RIGG/m² : ANT. MASTER : *2*
BYGGEMATERIALE : *TRE* BYGGET STED/ÅR : *ROGALAND ca. 1960*

UTSTYR: (kryss av)

- VHF radio, kallesignal: sel.call:
- PR radio, kons.nr:
- Radiopeiler, type:
- Autopilot, type:
- Radar, type: rekkevidde:
- Ekkolodd, type: *SIMRAD*
- Annen instrumentering: *KOMPAS, KNOTMÅLER,*
- Ankerspill, type: anker vekt:
- Redningsflåte, type: størrelse:
- Brannslukningsapparat, vekt: 1 2 **3**
- Annet redningsutstyr:
- Jolle, type: *PIONER 8'* størrelse:

Spesielle opplysninger om båten: *BÅTEN VIL BLI UTSTYRT MED VHF-RADIO, -86,
JÅ SVART SV. DEE HAR GJENNOMFØRT KURS ET.*

Båteiers navn: *OLF PAUS*
Adresse: *OSTADALSVN. 61*
Tlf. arbeide: *20751*, privat: *50 43 83*

OLF PAUS

Underskrift

Plass for bilde

Notater for styret:

Behandlet: *13/5 86*

Kommentarer:

H. Eng

Underskrift av formann

(FJ)ORDKUNSTNEREN

- Man blir stemt på sjøen, i en toneart jeg liker, sier Ole Paus. Fjordlivet er en last ordkunstneren og musikereren dyrker i sin nye Scand 29 Baltic. Dydig omgang med ankerdrammen finner sted i havnene han plyndrer sommerstid.

TEKST OG FOTO: ATLE KNUTSEN

- Selv vil jeg beskrive min virksomhet langs kysten som et pirattokt. Jeg kommer når solen går ned, plyndrer lokalbefolkningen og drar igjen, sier Ole Paus, og sikter til revyene han har utspilt i norske havner i en årrekke. Båten har ved slike anledninger tjent som fremkomstmiddel og bolig.

Hans hang til havet hører til hans to laster. Den andre er fjellet. Hans fremste dyder er røyking, drikking og søvnløse netter - hvilket skulle borge for vedvarende god samvittighet også for den som ligger under for lasten.

- Jeg har drevet med lastene ganske lenge, og er nok et mye sunnere menneske enn man vil ha det til. Ikke minst på grunn av mine laster, forteller Ole Paus, innhyllet i skyen av sin åttende røyk, i samtalens annet kvarter.

- Jeg elsker båtfolket. Det er et hjelpsomt og vennlig folkeferd. En av fordelene ved å være artist i Norge, er nettopp at man får lov til å være det. Jeg er glad i folk og glad i ensomhet. På sjøen finner jeg begge deler. Alle vet at det er et spørsmål om tid før de selv trenger hjelp. Når man stevner inn en havn, er det ingen som vet hvor langt man har gått før man kom, sier Paus, som med stor sikkerhet gjør et godt valg hver gang han tyner stemmebåndet for ord.

Om promille

Ole Paus sitter overfor oss på Frognerstranda kro i Oslo - et steinkast fra båt-plassen på Kongen. Uhyre vennlig, nesten blyg. Han forteller at båtturene gjerne begynner her på kroa, med et glass vin. Ofte avsluttes de på samme måte. I dag er det kaffe i den godlynte anarkistens kopp, og vi ber om hans syn på promillelovgivningen til sjøs.

- Jeg er redd vi beveger oss i retning av et angiversamfunn. Det er alltid noen som ikke har godt av å vite at de kan angi sin neste til politiet. Jeg tror det er bedre om man griper inn overfor ham ved siden av, som fordi han tok en pils for mye er blitt en situasjonsbestemt drittsekk. Snakk heller med ham og få ham til å la båten ligge. Men det er veldig langt mellom dette synet og å applaudere for folk som kjører i fylla, poengterer Paus.

Svermerier

Båtmenneske ble Ole Paus på midten av 1970-tallet, etter fem års svermeri for en Tresfjord 28. Siden er det blitt mange båter, og Paus-flåten blir stadig fornyet, sist med en Scand 29 Baltic som eieren er godt fornøyd med. Han opplever en sjelden vennlighet ombord, mener han.

Vennlighet var imidlertid ikke det som beveget ham til å anskaffe en 21 fots Andy, en potent farkost som etterhvert ble et sjelfullt barn av 80-tallet.

- Uten unntak den mest rånete båten jeg har hatt i min besittelse. Den hadde gått i romantisk fart på Tyrifjorden, med rød plysj på skottene og speiler i taket. Jeg døpte den "Honey", med respektfull omtanke for drømmene som ble drømt ombord. Saktens liker jeg ting som forteller om levd liv og drømte drømmer. Like inderlig misliker jeg det glatte og pregløse.

- Ikke visste jeg at mitt første svermeri skulle bli til 15 års forpliktende eierskap. Særlig har trebåtene krevet sitt, men så har heller ingen gitt mer tilbake. Skjønt til slutt måtte jeg innse at plasten er kommet for å bli. Jeg er ikke kommet til jorden for å høvle, sier mannen som kan være så ubehøvlet i sine overhøvlinger.

"Hjalte Milde"

- Jeg har eid så mye trespon at det holder for flere liv. Skøyta "Hjalte Milde" var oppkalt etter en oppdiktet misjonær. Jeg elsket arbeidet med den. Det var en sann glede å få henne til å være vakker. Da jeg la inn årene og solgte henne, var jeg trolig innehaver av Norges største samling slipemaskiner. Jeg var godt forsynt med små lekkasjer - og kjøpte et landsted i stedet. Under tiden med dekklekkasjer hadde jeg øynet et svakt håp da Båtmagasinet lanserte vidundermiddelet Sealcracker, hvis fremste egenskap nok var sterkt kreftfremkallende og ødeleggende for immunforsvaret. Men Gud bevare Båtmagasinet. Det triste er at det tilhører Aller-gruppen.

- I det hele tatt mener jeg å ha gjennomskuet en del aktører i båtbransjen, blant andre trebåtbyggerne. Bak all havblikket i øynene skjuler det seg en griskhet. Sterkest kom den til uttrykk da jeg skulle bygge om "Hjalte Milde" og lot et trebåtbyggeri i Risør få jobben. Jeg ønsket å flytte doen og lage køye i forpiggen. Da jeg tok en tur innom for å se hvordan det gikk, var alt innvendig røsket ut og doen sto på et av spantene. - Eg ser du e' skuffa, sa båtbyggeren. I det samme forsvant all min ømhet for sørlandsdialekten. Regningen kom på 350 000 kroner - for å flytte en do. Det var trist fordi "Hjalte Milde" var det eneste jeg til da ikke hadde hatt problemer med.

- Min andre trebåt het "Karina". Jeg møtte henne i Tønsberg. Hun var en Furuholmenkrysser, med linjer man bare finner i båter signert Richard G. Furuholmen. Hun forsvant i en økonomisk nedgangstid og ble solgt til min kundebehandler i Kredittkassen, sier Paus og lar en lattersalve ledsage historien.

Sjømannen

- Sjømannen Ole Paus?

- Grei nok. Jeg har tatt båtførerprøven og mener det er noe alle som ferdes på sjøen bør gjøre. Som sjømann tror jeg at jeg er fornuftig, jeg kan finne veien og er selvgående - godt hjulpet av baugpropell, som jeg mener er Guds gave til det ambisjonsløse mennesket. Jeg har fartet mye på Sørlandet, men også til Bergen hvor jeg spilte revy et par år. Da tok jeg turen med "Hjalte Milde" rundt Lista og Jæren, forøvrig et meget ugjestmildt landskap. Men det ga rikelig anledning til å kjenne på hva jeg tåler og hva jeg tør. Jeg har nemlig kun én regel ombord: Den reddeste har alltid rett.

- På sjøen opplever man en vanvittig frihet under ansvar. Trår man over streken, må man også bære ansvaret. Selv skammer jeg meg veldig over at jeg glemte hekkbølgen min i Kristiansand sist sommer. Jeg var sent ute til en forestilling og ble stoppet av politiet for å ha kjørt for fort i havnebassenget. Slik sett ble jeg straffet for min synd, men det viktigste for meg er å beklage overfor alle jeg må ha sjenert. Jeg skammer meg veldig...

Freden

- Hvordan er det mellom Ole Paus og havet?

- Hjertelig. Det er en stille overenskomst mellom oss som går ut på at jeg ikke skal gjøre deg noe, om ikke du gjør meg noe. Jeg blir irritert over folk som skryter av hvor dårlig vær de har vært ute i. Personlig har jeg hatt så mye dårlig vær i privatlivet at jeg søker ut på havet for å finne freden. Jeg liker den følelsen av litenhet som dukker opp i en der ute. Det er jo så lite i vårt samfunn som forteller oss hvor små vi egentlig er, avslutter Ole Paus - ombord i, ja nettopp, "Freden"